

Hồi thứ chín

Vi Tiểu Bảo lòng danh bạc bịp

Nến tắt hết rồi, trong phòng lại tối đen. Vi Tiểu Bảo nhớ tới Tiểu Quế Tử hiện nằm ở cạnh gã, trong lòng càng run sợ, chỉ mong có cơ hội tẩu thoát khỏi gian phòng. Nhưng gã vừa toan cất bước thì Hải lão công la gọi:

- Tiểu... Tiểu Quế Tử!... Người còn đó không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Có tiểu tử đây!

Chừng nửa giờ sau khi Tiểu Bảo lại lần mò ra cửa phòng thì Hải lão công bỗng la lên:

- Tiểu Quế Tử! Người định đi đâu đó?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử... ra ngoài đi tiểu.

Hải lão công hỏi:

- Sao người không đi tiểu ngay trong phòng?

Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi tiến vào hậu đường. Nhưng gã chưa từng quen lối, vừa qua cửa hậu thì đụng phải bàn đánh chát một tiếng. Gã mắt hoa đầu váng đau muốn điếng người.

Hải lão công thấy động liền hỏi:

- Tiểu Quế Tử!... Chuyện gì vậy?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không có chuyện gì...

Gã đưa tay sờ soạng về phía trước thấy đó là một chiếc bàn. Gã mò mẫm trên mặt bàn bắt được miếng đan lửa. Gã mừng quá vội quẹt lửa châm vào môi. ánh lửa bùng lên, gã thấy trên bàn có mười mấy ngọn nến liền châm lửa thắp vào hai ngọn.

Vi Tiểu Bảo thấy đây là một gian phòng kín đáo, có kê một chiếc giường nhỏ và một chiếc giường lớn. Gã đoán là phòng ngủ của Tiểu Quế Tử và Hải

lão công. Trong phòng chỉ có mấy chiếc giường, một cái bàn và một cái tủ, ngoài ra không còn gì nữa. Xem thế đủ biết đời sống của Hải lão công thật là giản dị.

Vì Tiểu Bảo lại thấy trong góc phòng có một chum nước lớn. Trên mặt đất hãy còn ướt sũng có lẽ Hải lão công lúc nãy vào chum nước rồi bước ra nên nước còn đọng lại.

Vì Tiểu Bảo đảo mắt nhìn quanh để tìm một khuôn cửa sổ đang chuồn ra ngoài thì giữa lúc ấy Hải lão công lại sai:

- Tiểu Quế Tử!... Người làm gì mãi mà chưa tiểu tiện xong?

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

- Không hiểu tại sao lão này cứ kêu mình hoài? Hay là lão nghe tiếng mình không giống khẩu âm của Tiểu Quế Tử mà sinh lòng ngờ vực? Nếu không thế thì mình đi tiểu hay không có can gì đến lão mà lão phải băn khoăn?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng gã đáp:

- Tiểu tử đang đi tiểu đây!

Gã nói rồi thò tay xuống gầm giường với lấy một chiếc bình đi tiểu vào đó. Đồng thời gã đưa mắt nhìn quanh thấy những cửa sổ phòng này đóng kín mít, lại dán một lớp giấy dày. Có khi cửa mở chưa được đã bị lão bắt kéo trở lại nên gã không dám ra tay.

Gã quan sát tình thế trong phòng để tìm một lối thoát khác, nhưng căn phòng này rất kín đáo, cả lỗ chó chui cũng không có thì làm sao mà trốn chạy được? Bằng trở ra cửa ngoài tất sẽ bị lão phát giác.

Vì Tiểu Bảo đưa mắt nhìn quanh chợt ngó thấy trên giường của Tiểu Quế Tử có một bộ quần áo thái giám hãy còn mới nguyên. Trong lòng gã bỗng nghĩ được một kế, vội cởi bỏ quần áo của mình và mặc bộ y phục thái giám vào.

Hải lão công ở phòng ngoài dường như đã nóng ruột lại cất tiếng hỏi dồn:

- Tiểu... Tiểu Quế Tử!... Người làm gì mãi ở trong đó?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử sắp ra đây.

Gã vừa nói vừa cài vội khuy áo rồi bước ra ngoài. Tiện tay gã với lấy cái nón của Tiểu Quế Tử chụp lên đầu.

Gã hàm hồ nói tiếp:

- Nến tắt hết rồi. Để tiểu tử thắp ngọn khác.

Gã nói rồi trở vào trong phòng lấy hai ngọn nến đang cháy cầm ra. Đồng thời gã đem theo bộ quần áo của mình.

Hải lão công buông tiếng thở dài náo ruột hỏi:

- Người thắp nến thật rồi đấy ư?

Vì Tiểu Bảo động tâm hỏi lại:

- Thắp rồi!... Chẳng lẽ cặp mắt của công công lại không trông thấy hay sao?

Hải lão công yên lặng hồi lâu rồi ho lên mấy tiếng cát giọng buồn rầu đáp:

- Ta đã biết thứ thuốc này chẳng thể nào uống nhiều được. Chỉ vì ho dữ quá mà phải dùng đến. Mỗi lần uống một chút, nhưng lâu ngày tích tụ lại cũng nhiều và chất độc phát tác... Hiện giờ... Hối ôi! Mắt ta chẳng nhìn thấy gì nữa.

Vì Tiểu Bảo nghe Hải lão công nói vậy mới thở phào một cái nhẹ nhõm tự nhủ:

- Té ra lão chưa phát giác ta đã pha thuốc vào rượu mà yên trí vì uống thuốc này lâu ngày, ít cũng hoá nhiều, nên chất độc công phạt.

Hải lão công hỏi:

- Tiểu Quế Tử!... Trước nay ta cư xử với người thế nào?

Vì Tiểu Bảo chẳng hiểu ngày thường lão đối với Tiểu Quế Tử ra sao song gã cũng hàm hồ đáp:

- Công công thật hết lòng thương tiểu tử.

Hải lão công hỏi:

- Nay ta bị đui mắt rồi, chỉ trông cậy vào người săn sóc, người có định bỏ ta không?

Nghe lời lão rất bi thiết, gã vội đáp:

- Chẳng khi nào tiểu tử lìa bỏ lão công.

Hải lão công hỏi:

- Người nói thật chăng?

Vì Tiểu Bảo đáp ngay:

- Dĩ nhiên tiểu tử nói thật.

Gã nguyên là một kẻ có tài nói láo. Ngày thường gã vẫn kể chuyện để bịp người, nhưng hiện giờ gã trả lời câu hỏi của Hải lão công với giọng chân thành không lộ vẻ gì dối trá khiến lão cảm động.

Vì Tiểu Bảo đáp ngay:

- Hối ôi! Tiểu tử không lo săn sóc công công thì còn ai nữa? Tiểu tử coi chừng bệnh đau mắt của công công chỉ vài ngày là hết.

Hải lão công thở dài nói:

- Ta tự biết bị đui mắt hẳn rồi không bao giờ lành được nữa.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi bằng một giọng chán nản:

- Thành cha họ Mao trốn mất rồi ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Không thấy hắn đâu nữa.

Hải lão công lại hỏi:

- Còn thằng nhãi đi theo Mao Thập Bát bị người giết chết rồi phải không?

Vì Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng, cất giọng run run đáp:

- Phải rồi!... Xác chết của gã mình phải làm sao đây?

Hải lão công ngâm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Mình đã gây ra án mạng thì phải dấu nhem mới được... Nếu để người ngoài biết thì rắc rối lắm. Người vào phòng bưng cái rương thuốc của ta ra đây!

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi trở gót đi vào. Gã không thấy rương thuốc đâu, liền mở các ngăn kéo ra coi.

Hải lão công nghe tiếng quát hỏi:

- Người làm gì vậy? Sao lại không nên mở.

Vì Tiểu Bảo giật mình nghĩ bụng:

- Máy cái ngăn kéo này sao lại không nên mở?

Gã nghĩ vậy nhưng không hỏi vì lẽ gì, đáp ngay:

- Tiểu tử kiếm rương thuốc mà không biết để đâu.

Hải lão công nổi giận lớn tiếng:

- Tại sao ngươi không biết rương thuốc để đâu?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử vừa giết chết một nhân mạng, trong lòng đang hồi hộp, công công lại hư mất nên bối rối vô cùng, chẳng còn nhớ gì nữa.

Gã nói tới đây rồi khóc oà lên. Gã sợ vì mình không biết rương thuốc để chỗ nào khiến cho Hải lão công nghi ngờ gã không phải là Tiểu Quế Tử, nên gã giả vờ khóc để đánh trống lảng và khiến Hải lão công tin là lòng gã bối rối thật sự.

Hải lão công nói:

- Giết một mạng người thì có sao? Người chưa từng hạ sát ai bao giờ hay sao mà run sợ thế? Cái rương để bên trên là rương đựng thuốc đó.

Vì Tiểu Bảo nói ngay:

- à phải rồi! Tiểu tử cũng vừa sức nhớ ra.

Gã liếc mắt nhìn hai cái rương chồng lên nhau vội bê cái rương trên xuống đem ra. Gã chẳng biết chìa khoá để đâu, ^^ tay mó máy mở thử thì nắp khoá bật ra ngay. Gã mừng thầm lắm bầm:

- Phúc cho mình quá. Ổ khoá này chỉ cài hờ chứ không khoá hẳn. Nếu mình lại hỏi tới chìa khoá tất gã sinh nghi.

Vì Tiểu Bảo mở rương thấy bên trong có rất nhiều chai thuốc để nằm ngổn ngang, chưa biết lấy thứ nào, thì Hải lão công nói:

- Người lấy một ít Hoa thi phấn rắc lên xác chết.

Gã dạ một tiếng để đáp lại, nhưng đứng ngẩn người ra vì gã không biết chai nào là Hoa thi phấn. Gã đành hỏi:

- Công công ơi! Hoa thi phấn đựng ở chai nào?

Hải lão công không trả lời hỏi lại:

- Thằng nhỏ này bữa nay sao mà lú lẫn thế? Có phải vì người sợ quá mà thất đảm, đầu óc mê muội không?

Vì Tiểu Bảo cất giọng run run đáp:

- Tiểu tử rất dối bôn chôn!... Cặp mắt công công đã nhìn thấy gì chưa?

Giọng nói của Vì Tiểu Bảo lộ vẻ cực kỳ thiết tha, tưởng chừng gã rất băn khoăn về bệnh thế của Hải lão công.

Hải lão công vươn tay ra xoa đầu gã nói:

- Người lấy chai thuốc màu xanh cổ lốm đốm màu trắng... Thuốc này quý lắm, chỉ lấy một chút thôi.

Vì Tiểu Bảo vâng dạ luôn miệng, gã đổ thuốc ra mảnh giấy rồi rắc lên mình Tiểu Quế Tử.

Hải lão công nói:

- Bữa nay ta nhận thấy người thật là quái dị, tâm trí lú lẫn mà giọng nói cũng thay đổi rất nhiều.

Giữa lúc ấy, Vi Tiểu Bảo nghe chỗ vết thương của Tiểu Quế Tử sôi sùng sục, rồi khói bốc lên nghi ngút. Tiếp theo chỗ vết thương có nước vàng chảy ra.

Nước vàng chảy càng nhiều thì vết thương càng loang rộng mãi ra...

Vi Tiểu Bảo thấy xác Tiểu Quế Tử hề chỗ nào gặp phải nước vàng liền tan ra thành nước ngay. Cả quần áo cũng nát theo. Trước diễn biến này, gã không khỏi ngẩn người ra.

Gã chợt nhớ tới bộ quần áo của gã mới thay ra, liền cầm lấy quăng lên xác Tiểu Quế Tử và bộ quần áo này cũng dần dần tan ra hết.

Vi Tiểu Bảo chợt thấy mũi giày của gã đã rách nát, gã vội tháo lấy giày của Tiểu Quế Tử và liệng đôi giày của mình vào xác chết cho tan theo.

Sau chừng nửa giờ, thi thể Tiểu Quế Tử và quần áo hoàn toàn biến thành một bãi nước vàng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu lão già con tườu này bây giờ mê man bất tỉnh thì hay biết chừng nào! Ta chỉ việc đẩy lão vào bãi nước vàng thì sau một giờ đồng hồ người lão cũng tan thành nước hết không còn tăm tích gì nữa...

Nhưng khốn thay! Hải lão công vẫn ho sù sụ không ngớt, thỉnh thoảng lại điểm mấy tiếng thở dài nảo ruột mà vẫn tỉnh táo không mê man.

Vi Tiểu Bảo nhìn lên lớp giấy dán cửa sổ từ từ biến thành màu trắng thì biết là trời đã rạng đông...

Gã cho là bây giờ mặc đồ thái giám thì có thể tự do đi lại, không sợ ai ngăn chặn xét hỏi nữa.

Vi Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ. Bỗng nghe Hải lão công hỏi:

- Tiểu Quế Tử!... Trời sắp sáng rồi phải không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế!

Hải lão công nói:

- Người lấy nước rửa sạch chỗ này đi, vì mùi tanh hôi rất khó ngửi.

Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi đi vào nội thất lấy cái ^^ trong chum kín nước đem ra rửa chỗ vũng nước vàng ^^

Hải lão công lại nói:

- Bữa nay ăn cơm sáng xong ngươi cùng bọn chúng ^^.

Vì Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ. Gã cho là lão muốn thử thách, liền hỏi:

- Đánh bạc ư? Tiểu tử không đi đâu. Mất công công hư rồi thì tiểu tử còn đi chơi thế nào được?

Hải lão công tức giận hỏi:

- Ai bảo đi giỡn chơi? Ta dạy ngươi mấy tháng trời đánh thua mất mấy trăm lạng bạc cũng chỉ vì câu chuyện to tát này. Ngươi không muốn nghe lời ta phải chăng?

Vì Tiểu Bảo không hiểu lão nói câu này là có dụng ý gì đều hàm hồ cười đáp:

- Không!... Chẳng phải tiểu tử không nghe lời chỉ giáo của công công. Có điều chỉ giáo của công công không được mạnh khoẻ mà lại ho nhiều. Tiểu tử đi... làm việc đó thì không có ai chiếu cố cho công công.

Hải lão công nói:

- Ngươi cứ làm cho ta được việc đó hay hơn cả các việc khác. Ngươi thử gieo nữa đi ta coi.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Gieo... cái gì?

Hải lão công tức quá thét lên:

- Đi lấy những con thò lò ra đây đừng rắc rối nữa. Vì ngươi không cố công rèn luyện nên đã bao lâu mà chẳng tiến bộ được mấy.

Vì Tiểu Bảo nghe lão nói gieo thò lò, thì chấn động tinh thần. Nguyên gã ở Dương Châu, ngoài những lúc nghe người ta nói chuyện cổ tích, gã còn nhiều thời giờ để cùng bạn hữu gieo thò lò. Tuy gã còn nhỏ tuổi, nhưng ở trong ngõ hẻm thành Dương Châu, đã nổi tiếng là tay hảo thủ.

Nhưng hiện giờ Vì Tiểu Bảo không hiểu những con thò lò để ở đâu liền hỏi lại:

- Suốt một ngày, một đêm đầu óc bị căng thẳng, tinh thần bị ^^ ám! Đến mấy con thò lò cũng không nhớ đến ở đâu nữa.

Hải lão công mắng liền:

- Thằng nhãi vô dụng này! Hề nghe đến chuyện ^^ nát gan vỡ mật. Thua tiền bạc chứ có phải thua mất người ^^ để ở trong rương đó thôi.

Vì Tiểu Bảo thùng thảng đáp:

- Tiểu tử chẳng nhớ có để trong đó không?

Gã vừa nói vừa đi vào nội thất mở rương ra lục lọi một lúc thì thấy trong cái hộp bọc gấm đoạn có cái chén sứ nhỏ. Trong chén đựng sáu con thò lò.

Gã thấy bộ thò lò chẳng khác gì gặp người bạn thân. Gã không nhịn được bật tiếng reo hò. Gã cầm lấy sáu con thò lò lại gieo lên ^^^, thanh âm đầy vẻ mừng vui vì đây không những là người bạn của gã mà còn là người bạn rất thân thiết. Gã vừa cầm sáu con thò lò vào tay đã biết bên trong có đồ thủy ngân để lừa bịp người.

Vì Tiểu Bảo cầm cái chén sứ và sáu con thò lò đến bên Hải lão công hỏi:

- Công công! Công công nhất định bắt tiểu tử đánh bạc thật ư?

Hải lão công vẫn ra chiều bực tức gắt lên:

- Đừng lẻo mép nữa! Ta hạn cho người gieo 10 lần ít ra là phải được lần có bộ “Thiên”.

Khi gã còn ở Dương Châu phép đánh thò lò không có phân biệt chi hết. Hễ trong sáu con thò lò gieo xuống được bốn con giống nhau thì cầm lấy hai con kia mà gieo. Cả hai con mặt “lục” ngửa lên là “Thiên”, hai con cùng “nhất” là “Địa”. Đoạn lấy nó mà so hơn kém.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Những con thò lò này đã đồ thủy ngân mà bảo mình gieo mười lần mới được bộ “Thiên” thì ra lão coi thường mình quá.

Gã liền cầm sáu con thò lò gieo xuống bật lên tiếng lách cách.

Bốn con ngửa mặt “Nhị” lên, còn hai con ngửa mặt “Lục” lên.

Gã nói ngay:

- Hên quá! Tiểu tử vừa gieo một cái đã được bộ “Thiên” ngay.

Hải lão công không tin thoá mạ:

- Con bà mi! Mi khinh ta đui mắt phải không? Đưa cho ta coi sao?

Đoạn lão vươn tay sờ sờ vào trong chén sứ thì quả nhiên có đủ sáu con, bốn con “Nhị” và hai con “Lục”.

Hải lão công nói:

- Bữa nay người hên vận thì đồ lấy bông “Mai hoa” cho ta coi.

Vì Tiểu Bảo cầm mấy con thò lò toan liệng ra, nhưng gã lại nghĩ thầm:

- Nghe giọng lưỡi lão này thì Tiểu Quế Tử gieo thò lò kém lắm. Bây giờ nếu gã bảo gieo cái gì mình gieo được cái đó, tất lão con rùa này sinh lòng ngờ vực.

Gã nghĩ vậy rồi xoay chuyển thủ kinh đổ bảy tám cái đều không trúng “Mai hoa”. Gã đổ thêm một lần nữa rồi thở dài sườn sượt.

Hải lão công hỏi:

- Người đổ được cái gì?

Vì Tiểu Bảo hàm hồ đáp:

- Dạ... dạ...

Hải lão công đang háng một tiếng đưa tay sờ vào lòng chén sứ thì thấy bốn con “Tam”, một con “Tứ” và một con “Ngũ”. Thế là 9 điểm. Hải lão công an ủi gã:

- Thủ kinh ngươi còn sai một chút. Định đổ “Mai hoa” lại biến thành 9 điểm. Có điều 9 điểm cũng là khá rồi. Ngươi thử đổ nữa đi.

Vì Tiểu Bảo giả vờ đổ hơn chục lần mới thành “Mai hoa”.

Hải lão công sờ thấy đúng, lão cao hứng nói:

- Ngươi có tiến bộ rồi đó. Đi đánh thử coi. Bữa nay đem theo năm chục lượng bạc.

Vừa rồi lúc Vì Tiểu Bảo lục rương kiểm bộ thò lò, đã trông thấy hơn chục đỉnh bạc. Bây giờ gã nghe nói đến đánh bằng tiền thì trong lòng vui sướng không bút nào tả xiết, vì về môn đánh bạc ăn tiền, tài nghệ gã đã tinh thâm. Cả thành Dương Châu ai cũng biết gã là thằng nhóc giỏi nghề cờ bạc bịp. Trừ người ở xa đến chưa biết không kể, ^^ chằng ai mắc hợm gã.

Lúc này Vì Tiểu Bảo đã trấn tĩnh lại nhiều, không kinh hãi như trước nữa. Gã chợt nghe đi đánh bạc liền tưởng chừng ra khỏi địa ngục được lên thiên đường.

Có điều gã chưa biết kẻ đối thủ với mình là ai và đến đâu đánh bạc. Nếu điều gì cũng hỏi lão già thì gã lại sợ bại lộ hành tung. Đây cũng là một vấn đề nan giải cho gã.

Vì Tiểu Bảo mở rương lấy hai đỉnh bạc, mỗi đỉnh mười lăm lượng. Gã còn đang ngần ngừ tìm biện pháp để Hải lão công tự miệng nói ra nơi sòng bạc thì đột nhiên ngoài cửa có tiếng người hô hoán:

- Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử!

Vì Tiểu Bảo chạy ra nhà ngoài rồi mới thưa lên.

Hải lão công khê bảo gã:

- Y đã đến kêu người đó. Người đi đi.

Vi Tiểu Bảo sung sướng toan bước ra cửa, gã chợt nghĩ ra điều gì la thầm:

- Chết cha rồi! Con quỷ cờ bạc này không đui mắt, hẳn trông thấy mình là nhận ngay ra không phải Tiểu Quế Tử. Biết làm thế nào bây giờ?

Người ngoài cửa lại gọi:

- Tiểu Quế Tử! Ra đây mau! Ta có điều muốn bàn với người.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hãy chờ một chút. Ta ra ngay bây giờ.

Vi Tiểu Bảo có tài ứng biến rất mau lẹ. Gã chạy vào nội thất lấy mảnh vải trắng quấn lên đầu, che cả mặt mũi, chỉ để hở một con mắt và cái miệng. Gã nhìn Hải lão công nói:

- Tiểu tử đi đây!

Rồi bước lẹ ra cửa phòng. Gã thấy người đứng chờ là một tên thái giám ngoài ba chục tuổi. Người này hỏi ngay:

- Người làm sao thế?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta thua bạc rồi bị công công đánh thâm tím mặt mũi.

Người kia cười hì hì, không lộ vẻ gì hoài nghi, khê hỏi gã:

- Người có dám đi gỡ không?

Vi Tiểu Bảo nắm tay áo người kia kéo ra ngoài mấy bước rồi mới đáp:

- Đừng để công công nghe tiếng. Dĩ nhiên ta phải đi gỡ chứ.

Người kia giơ ngón tay cái lên nói:

- Hảo tiểu tử! Giỏi đấy! Vậy thì đi!

Vi Tiểu Bảo sóng vai đi với người kia. Gã thấy hắc đầu nhỏ mà trán nhọn, sắc mặt xanh lợt.

Hai người đi được mấy trượng, tên thái giám kia nói:

- Bọn anh em ở Ôn gia và Bình Uy đều đến cả rồi. Bữa nay, may ra có thể ăn được đấy.

Vi Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Bữa nay mà không thắng... thì kẹt dữ...

Xuyên qua dãy hành lang ra tới hoa viên, Vi Tiểu Bảo lăm bắm:

- Con mẹ nó! Những nhà tài chủ từ có tiền nhiều, kiến trúc toà viện rộng lớn, đi mãi không hết.

Gã đưa mắt nhìn lên thêm thấy tường cột chạm trổ rất đẹp. Suốt đời gã chưa bao giờ được nhìn thấy toà nhà hào phú như nhà này.

Hai người đi một lúc nữa thì đến một căn nhà nhỏ ở một góc vườn hoa.

Người kia dắt Vi Tiểu Bảo xuyên qua hai phòng ngoài rồi đưa tay lên gõ cửa “cách, cách, cách” ba tiếng.

Cánh cửa kẹt mở. Lại nghe những tiếng leng keng do những con thò lò gieo xuống ^^, nghe êm ái làm sao!

Trong phòng đã quần tụ 5, 6 người đều ăn mặc như nhau. Chúng đang để hết tinh thần vào việc gieo thò lò.

Chỉ có một hán tử lối 20 tuổi, cất tiếng hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi làm sao thế?

Tên thái giám dẫn Vi Tiểu Bảo tiến vào cười đáp:

- Gã thua bạc bị Hải lão công đánh đòn.

Người kia cười khàn khàn rồi tắc lưỡi mấy tiếng.

Vi Tiểu Bảo đứng ở phía sau mấy người. Gã thấy bọn con bạc đang đặt tiền. Kẻ đặt một lạng người đặt 5 đồng cân.

Gã lấy một đỉnh bạc ra để mua 5 cái thẻ, mỗi thẻ ăn 5 đồng cân rồi ngồi vào bàn bạc.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>